

Ройдю не заспа. Въртѣше се ту на една, ту на друга страна, и пакъ ѝ каза :

— Ако утре доде буля да иска нѣщо, да ѝ дадешъ. Да не я върнешъ безъ нищо, чувашъ ли ?

Тѣй — день, два, три. Ройдю все не спи нощя, все се мѣта. Денемъ ще излѣзе на двора, босъ, гологлавъ, както си му бѣше навикъ, ще земе да се разхожда назадъ-напредъ, гледа въ земята, мълчи. Ройдювица и децата кое-какъ гледатъ работата на хармана, Ройдю не пита за нищо, не иска нищо. Ройдювица търпѣ, търпѣ, па се разплака.

— Човѣче, какво правишъ ти? Малки деца имашъ, на кого мислишъ да ме оставишъ? Какво ти е? Ако е за онѣзъ пусти пари, ще харчимъ, ще даваме мило за драго, ще те отървемъ. Ако си боленъ, има доктори, иди прегледай се, ще ти дадатъ нѣщо.

Ройдю ще смръщи вежди и ще се обърне на друга страна. Или ще я изхока. Все пакъ тя се зачуди, когато той ѝ каза, че ще иде въ града да се покаже на докторъ. Но и сега, когато се бѣше качилъ вече въ каруцата, той ѝ каза :

— Иди да видишъ батювитѣ деца. Вижъ буля какво прави. Ако имъ трѣбва нѣщо, дай имъ.

Той си дойде отъ града такъвъ, какъвто бѣше заминалъ. Само като го погледна Ройдювица и сърдцето ѝ се сви.